

0802 – 2. august

Jeg er Herren, det er mitt navn, min ære gir jeg ikke til noen annen, og heller ikke min pris til avgudene. Jes 42: 8.

Jødene visste fra Skriften at Gud hadde lovet å sende en stor, god hyrde for menneskene. For slik lød løftene: «Jeg skal oppreise én hyrde over dem, og han skal røkte dem, min tjener David. Han skal røkte dem og være deres hyrde».

Men nå sier Herren i Joh 10 at denne hyrden som er lovet dem, det er meg. Alle som er kommet før meg, og har gjort krav på å være det, er tyver og røvere. Jeg er den gode hyrden som er lovet dere.

Dermed ville Herren også lære oss at han er den eneste virkelig gode hyrden i åndelig forstand. Og han er den gode hyrde i den forstand at det er ingen andre enn ham som er dette. En viktig sannhet, både som advarsel og til trøst –!

Alle kristne bør nemlig vokte seg for det avguderiet å bli hengende ved noen underhyrde. Det er avguderi og en skadelig avhengighet, når du blir for mye knyttet til et menneske. Det viser seg når f. eks. denne personen dør eller flytter bort, og du med det har mistet all din trøst og støtte. Eller den som er blitt din lærer viker av fra sannhetens vei, og du da også blir dratt med bort fra veien. Tenk for en fare som ligger i dette!

Nei, en kristen må ha sitt eneste holdepunkt og hjertes tillit i Herren alene. Slik at om han kommer til det mest gudsforlatte sted, der ingen varm hyrdes røst lyder fra noe menneskes lepper, har han likevel nok bare med Frelseren, og kan mette sin sjel med hans ord. Av hjertet kan han si med David: «Herren er min hyrde, jeg mangler ingen ting».

Og om det skulle skje at den mest ypperlige lærer forkynner et annet evangelium enn det Kristus og hans apostler forkynnte, må du bare avvise det med denne holdningen: «Jeg vet hvordan Kristus lærte og behandlet syndere. Jeg holder meg til det. Han er den gode hyrden. Ham vil jeg følge!»

Å, der er mange farer som truer trofaste underhyrder. De er opptatt med å trekke sauene til den store overhyrden som kjøpte dem med sitt blod. Men en av de største farene de opplever, er når disse stakkars sauene etter hvert kommer i så stort avhengighetsforhold til tjeneren at de uten ham er totalt ulykkelige, eller uten all trøst og veiledning i sannheten.

Når et slikt avhengighetsforhold oppstår, må mang en trofast tjener rykkes bort, eller ved et eller annet åpenbart fall miste sin anseelse. For at sauene skal våkne opp, og ikke gjøre et menneske til Gud.

For så sier Herren: «Min ære gir jeg ikke til noen annen, og heller ikke min pris til avgudene. Jeg, jeg er Herren, og foruten meg er det ingen frelser. Jeg er den gode hyrde».

Med dette vil vi på den andre side selvfølgelig ikke godta dem som står fram i en kald og selvsikker ånd. Som forakter alle de redskap Herren i sin barmhjertighet har gitt sin menighet. Og som forakter det lys over Ordet som Gud gjennom disse tjenerne har sendt til verden. I sin selvklokskap tror disse bare sin egen ånd. De tror de har Guds Ånds eneste rette tolking av ordet. Samtidig som de med dette selvsikre blikk forkaster slike herlige redskap som Gud har brukt til å omskape hele sin kirke, og

som gjennom de rikeste frukter har Guds eget segl på at de er hans sendebud. Det er langt fra denne selvsikre ånd vi nå opphøyer.

Vi avviser heller ikke Paulus når han roser galaterne, og taler om «den velsignelsen» de hadde i sin tidligere tilstand da de tok imot ham som en Guds engel, ja, som Kristus selv, og hadde kunnet rive ut sine egne øyne og gitt dem til ham. Nei, selv en så brennende kjærlighet kan være det herligste tegn på en rett kristen tilstand.

Vi vil bare advare mot avguderiet og slaveriet i et slikt avhengighetsforhold som vi har skildret her. Som er så skadelig både for sauene og for underhyrdene. Vi sier det samme som døperen Johannes: «Dere kan selv bevitne at jeg sa: Jeg er ikke Kristus, men: Jeg er blitt sendt foran ham. Jeg er bare en røst av en som roper i ørkenen. Den som har bruden er brudgommen – Han skal vokse, og jeg skal avta». Og det samme som apostelen Paulus, når han sa: «Var det kanskje Paulus som ble korsfestet for dere? Eller ble dere døpt til Paulus' navn?»

Av slike bibelsteder ser vi hvordan selv disse hellige mennene også var utsatt for denne plagen, at disiplene kom i et farlig avhengighetsforhold til tjeneren. Vi skal da ikke bli overrasket om det samme skjer mellom oss. Men vi skal vokte oss for det, som noe særdeles farlig for dyrkjøpte sjeler.

Og vi har mange herlige eksempler på hvor rikt det kan bli for en kristen når ham mister (ikke forkaster, men mister) én som har vært en god hyrde for ham, og han tvinges til å holde seg ennå tettere inntil Herren selv og hans ord.

For akkurat da ser vi hvordan hans åndelige liv modnes til større fasthet, som han tidligere ikke hadde. I tillegg fikk også hjertet en langt dypere og mer varig glede. Og det skaptet i det nærmere kjennskapet han fikk til Frelseren selv, som nå på en spesiell måte vokter den ensomme sau.

Gjennom slike erfaringer forstår og kjenner en seg ett med det Herren her sier: «Jeg er Herren, det er mitt navn, min ære gir jeg ikke til noen annen».